

EL CINGLE

PERIÒDIC MENSUAL

PUBLICAT PEL "CENTRE EXCURSIONISTA DE GRANOLLERS"

Hostatge social: Sant Roch, 3, 1.er **PREU: 10 CÈNTS.** Redacció i Administració: Palma, 1

Sotscripció trimestral: 0'30 ptes.

L'art i l'excursionisme

Es tant íntima la seva relació, que casi no's comprèn l'un, sense l'altre.

L'art, és la realització de la bellesa per l'home i l'excursionisme és aquella passió que'ns porta a admirar les bellesses naturals.

Els artistes, per a realitzar una bellesa, tenen necessitat de copiar-ne una altra de natural i han de cercar-la per a que'ls fassi sentir amb tota la seva intensitat, la sensació íntima que'ls corprena quan arriben a trobar-la. I, què és l'inspiració sino una sensació volitiva que's produeix per imatges, que'l nostre esperit va idealitzant fins que arriba a la seva completa abstracció?...

Quan contemplem, estàtics, una bellesa natural, plena de sublimitat, se'ns fixa tant endintre de nosaltres mateixos, que espiritualment la realitzem en altres moments, lluny d'ella, quan nostra memoria la recorda.

Totes les Belles Arts canten a la Natura, i'l séu sentiment ens engrandeix, fent-nos arribar fins al límit de la nostra espiritualitat, separant-nos d'aquest món i diferenciant-nos de les besties, quina qualitat més enlairada és l'instint.

L'excursionisme, portant-nos a admirar les bellesses ja creades, ens fa realitzar les bellesses que guardem dintre nostre, materialitzant les nostres sensacions.

La font de tota inspiració són les belles encontrades de la terra, que'ns fan sentir noves impressions, fent-nos crear imatges fins allavors desconegudes; davant la verge Naturalesa, tots ens creiem artistes, sentint com aquests una sed de transmetre les nostres emocions, representant-les materialitzades per qualsevolga de les Belles Arts.

Se compenetren tant bé l'Art i l'Excursionisme, que's confonen, car ambdós ens fan sentir lo més enlairat de la nostra naturalesa.

E. S. V.

JOVENTUT

Treball literari, original del nostre redactor en cap i llegit pel mateix en una vetllada celebrada en el «Casino de Granollers», la nit del 11 de febrer d'aquest any.

No està pas limitada pels anys aquesta època de la vida, anomenada joventut. Es ben indeterminada la seva duració i així com n'hi hà que'ls hi dura molt temps, altres, ni tant sols arriben a sentir-la. Han passat tota la vida fent el serio, creient que en aquest món tot té importància, i quan voldrien riure, la cara ja'ls fa ganyotes.

N'hi hà d'altres que la joventut els dura molt més temps i quan els anys pesen al séu damunt, encare fan esforços per a semblar joves i la gent els titlla de *vells verds* perquè'l séu cap mai ha madurat, com si fos una poma, agre de naixença.

Doncs, bé; si no és un espai de temps determinat i fixat per regles científiques, què és la joventut?...

Joventut, és l'època dels somnis; de les fal·leres i il·lusions; de les alegries i esperances. Es temps de goig, que en l'etern tràngol de la vida assenyala una fita, un terme mig entre la criatura i l'home.

Joventut, vol dir vida. Es el temps en que la sang bull amb tota la seva hardidesa, escalfant-nos el cap i omplint-nos el cor de falagueres il·lusions.

Es l'esclat de la vida, convidant-nos a tastar i saborejar els séus fruits.

El cos entra en tota la seva potencialitat i l'ànima's desperta del sòn de l'ig-

nocència. I l'amor —aquest fluïd de la joventesa — lliga les voluntats, omplint el cor d'esperances acaroadores.

Per a ésser jove, s'ha de sentir la joventesa. S'ha d'olorar l'embaumadora sentor de les flors. S'ha de fruir de l'alegría del viure, del goig de l'estimar, de la gloria d'ésser jove.

S'han de tenir ambicions. S'ha d'arriuar a voler la lluna i s'ha de somniar. Què hi fa que'l què's somni siguin truites o llunes de Valencia?...

Els que senten la joventut, viuen en altres mons diferents d'aquest; mons fets pel séu fantasiós esperit, que vola per sobre de les teulades.

A mí'm fan molta gracia aquests que quan comencen a sentir-se la cara raspada, ja's creuen homes i van encatronats pel carrer, tractant de ximpls als que senten l'alegría desbordant de la joventesa.

Són joves, sense joventut; sense idealitats ni esperances. Son éssers *intel'lectuals*, que de criatures han passat a homes, atravesant la joventut — com si fós un rierot o una claveguera — amb la passera de les pretensions. I ens diuen *caps-calents* i *somnià-truites*, perquè fantasiegem i perquè estimem la vida.

Val a dir una veritat. El sexe dèbil — no sé per què se'n diu dèbil — ens dóna més exemples de joventut que no pas donem nosaltres, els del sexe lleig.

No vui referir-me a les quarentones que porten perruca, ni a les de quinze abrils que ja's posen *polvos*; però sembla talment que la dóna senti més la joventut que nosaltres.

El séu caràcter, més propens que'l nostre a estimar, fa a les dónes més joves, més somniadores.

El séu esperit idealitza més que'l nostre, i té'ls sentiments més delicats que'ls nostres.

No vui fer elogis ni a les d'aquí, ni a les de fóra. Totes són iguals. Totes joves i agradoses. Tant agradoses, que'm sembla mentida que les sogres siguin dónes.

ESTEVE SARROCA

VISIONS

Del natural

De des de Font-Romeu a *Les Bulloses*,
passant pels viaranys, sempre a dret fil,
baixant els córriols, cercant dresseres,
tornant a enfil·lar-nos cap al cim,

apartant dels pibets les brancallades,
 trepitjant les congestes dels abims,
 i aspirant la reina, que'ns retorna,
 és com si havés estat al Paradís!

A dalt, el cel, tant blau! d'un blau puríssim,
 sense que res el pugui entelar mai;
 a baix, dessota'ls peus, flonja catifa
 de tons verdosos, clars i més pujats,
 com hermosa sembrada d'esmeragdes,
 tatxonada de flors, les més brillants,
 i amb olors, que se'n entren ben endintre,
 que són una delícia i un encant.

Sà i enllà, les vernedes, les boscuries,
 sentint hi'l refilà dels rossinyols;
 les cascates brillants, d'aigua gelada,
 que amb el sol mostren tots els séus colors;
 els pics més alts del Pirineu altíssim,
 clapats, alguns, de neu, que sempre són
 tant bells i tant hermosos, ens voltaven
 i feien més bonica la visió.

Fent via camí enllà, pel mig dels boscos,
 atravesant les prades i els torrents,
 baixant les fondalades, pujant cingles,
 tenint per nort i guía el sol potent,
 far lluminós, que és qui'ns portà a la fita
 de l'anada que amb goig recordarem;
 portavem bon recapte, i ens assèiem
 en el lloc que trobavem més rialler.

I allí, sota del cel, i aspirant l'aire
 oxigenat de tots aquells turons,
 xerricant el vinet, vell, de Tiana,
 o bevent l'aigua fresca de la font,
 fruit, joves i vells, franca alegria,
 i admirant d'aquells boscos la verdor,
 l'esperit s'entendria, s'enlairava,
 i, com se'ns enfortien els pulmons!

Vam trobar boscos d'arbres milenaris,
 que a bon segur no han vist mai la destrai;
 boscos frondosos, de pibets i roures,
 com si en ells hi visquessin forts titans;
 i en vàrem trobar un, que encara cremava,
 com si allí foc del cel hi havés baixat;
 d'aquell bé-de-Déu, tant sols quedaven
 les ossamentes de forçuts gegants.

¡Quina visió més bella! Encara la miro
 del tot esgarrifosa: En el bell fons,
 un espadat immens; carreus amplíssims,
 posats l'un vora l'altre, en processó,
 s'enfilaven amunt, fins l'ample volta;
 tot descarnat, tot sec, sens ni una flor,
 i'ls gegants s'hi movien, s'enlairaven,
 com si volguessin trontollar el món.

¡Quin contrast més bonic! El sol, en l'aire,
 daurava'l blau, que volta l'ample espai,
 un verd, brillant, a tots ens rodejava,
 i, al mig, el quadro aquell, trist, fumejant,
 d'un tò cendrós, rogenc, blavós, de marbre,
 amb claps ben negres i altres del tot blancs.
 Allí, els meus ulls, també hi volien veure,
 en mig la fumerola, dolls de sang!

Amunt, amunt, bo i fent la nostra via,
 i com si ja arribéssim al bell cim,
 vam trobar els estanys, estanys grandiosos
 on l'aigua, cristallina, sempre hi riu.
 Si'n deu fer de centúries, d'anys i segles
 que allí gaudeix la solitud dels cims!
 D'on hi va? Com hi surt? Qui és que l'hi posa?
 Perquè, bé'n deu entrar, si'n va sortint!

Cor-presos, davant tantes marevelles
 i trepitjant, encara, flocs de neu,
 arribàrem al peu de *Les Bulloses*
 complint-se, ja del tot, el nostre anhel.

Allí, donàrem compte del recapte;
casi tot va acabar-sel; i, satisfets,
contemplavem, amb goig, tantes belleses
com s'han fet allà dalt, tant prop del cel.

¡Quin espectacle més grandíós! Les aigües
que constantment devallen dels turons,
semblen el mar, que pugi a la muntanya,
per a estimar-la i fer-li un dolç petó,
petó que ella retorna, amorosida,
amb llàgrimes que's tornen rius de flors,
i que'l *Tet*, joganer, corre a escampar-les
per terres del Conflent i el Rosselló.

I les flors, bo i tornant-se misterioses,
han fet que la Cerdanya, en molt poc temps,
se torni un Paradís, on les riqueses
s'hi vessaràn a dolls, eternament!

Gloria a l'enginy de l'Home, que amb sa pensa
en *Les Bulloses* ha fet un monument
enalçant el Treball, que és font de Vida!
¡Quina visió més hermosa allà s'hi veu!

ESTEVE GARRELL

ÍNTIMA

Es un diumenge de sol. Un dia d'alegria i llum, que en el feixuc hivern
ens alegra un xic, fent-nos pensar en la llunyana primavera.

Fa bo. Un d'aquests dematins confortants, quasi calorosos, plens de benestar,
de dolça melangia. Es una d'aquelles hores en que l'esperit s'esplaia en estranyes
combinacions d'imatges, reconstituïnt records i construint altres actes, encare no
passats.

Pel meu davant passen alegres i rialleres corrúes de gent, que surten a passe-
jar, aprofitant aquells moments de bonança. Jo'ls contemplo, pensant en no sé
què. Pot-ser el meu cap vola a terres llunyanes; però no retinc els meus pensa-
ments i, quan han passat, ja no'ls recordo.

Un grupu'm crida l'atenció. El formen un home, encare jove, grog, esllanguit i que a primera vista s'endevina que és un convalescent d'una forta malaltia. L'acompanyen una dòna, que conserva encare els atractius d'una formosa jove-nesa, i dos nens; l'un, ros, de cabell riçat, caient-li per sobre'l séu blanc front, d'ulls blaus, reflexant una ignocència infantil; l'altre, joganer, d'ulls foscos, de cara alegre i cabell negre, ondulat i lluent.

Els dos corren al davant de la parella que fan el jove esllanguit i la muller bondadosa. Tots dos riuen i salten, jogant follament. El séus pares els contem-plen somrients de felicitat. Fan un quadro bonic. Les rialles dels nins, esclaten argentines, ressonant joioses en aquell dia d'auriolada Natura i sento ganes de re-tratar aquella bella escena de la vida. Tinc pocs colors en la paleta per a pintar la dolçor d'aquell quadro vivent tant alegre i colmat de beutat.

Se veu que és el primer dia que'l pare — jo ho suposo — surt al carrer, dei-xant el llit, a fruir de la vida i a sentir l'acaronador frec de la suau marinada. I amorosament l'acompanyen la seva muller i els dos fruits del séu amor.

Jo'ls he vist allunyar-se per la portalada del parc i he sentit en la seva pleni-tut l'halenada de vida d'aquest diumenge, tant alegre i clar que m'ha fet pensar en la vinent primavera.

E. SARROCA

EN UN CARMEN

Por la alfombra de flores perfumada
que ilumina el reflejo de la luna,
avanza hacia la plácida laguna,
pensativa, la bella enamorada.

Ambiciona el calor de una mirada
que inflame sus atientos de moruna
y le brinde de dichas la fortuna
dando envidia a la hija de Granada.

Recuéstase en los bordes de una fuente.
Cierra los ojos por fijar más claro
el ideal que se forjara un día.

Resiste fuerte lucha con su mente,
y esperando la luz de ignoto faro
se embriaga en celestial melancolía.

PEPITA MORENO

Març, marçot...

No sé perquè a aquest mes se li dóna una terminació despectiva. Diuen que és dolent; que mata a la vella a la vora del foc. I cada any la mata de la mateixa manera i en el mateix lloc, amb les agravants d'alevosia i premeditació.

A mi'm sembla bonic aquest mes.

Es l'últim de l'hivern i en ell ja comença l'auriolada primavera a rebrotar. Dóna l'adeussiau al fred i el temps se posa a tò; però sembla talment que vulgui despedir-nos de l'hivern obsequiant-nos amb vents i pluges. I per ço crec que és pel què reneguem d'ell i sospirem ja per l'abril, el mes primaverat, d'agradosa temperatura i d'oloroses flors.

Canviem l'adagi: Per l'abril, cada gota en val mil. Encare que ploqui amb compta-gotes, aquestes se multipliquen per mil i la terra, ufanosa, ens dóna'ls séus fruits.

Tanquem-nos dintre la closca i esperem a l'alegre abril. I mentres tant, fem poesia d'hivern.

E. SARROCA VERGÉS

CICLISME

En les penyes i reunions dels elements ciclistes locals, no's parla d'altra cosa que de l'interessant *match* entaulat entre'ls corredors Juncà i Canet.

Ja anunciavem, en el passat número, el *reto* que llençà en Juncà a tots els corredors locals i especialment al campió de l'any 1916, en *Pastora*.

Entre'ls elements deportius de la vila's comentava i's feien molts calendaris sobres qui seria l'esforçat que s'atrevis a recollir el guant i avui ja podem dir que l'entusiasta sportmen en Canet s'ha atrevit a presentar-se enfront d'en Juncà.

Quí té més mèrits en la carrera sportiva? D'en Juncà sols podem dir-ne que ha pres part en una sola cursa local i d'en Canet, que és un jove de grans entusiasmes i de bona resistència física.

Tots dos són novells. Això dóna importància al *match* i fa pujar l'interès per aquesta cursa.

Les condicions del *match* són:

1.ª Celebrar-lo el dia 18 de març.

2.ª Se correràn 25 kilòmetres.

3.ª El circuit serà'l següent: Granollers, Coll de la Manya, *Pontasco*, Belulla, L'Ametlla, La Garriga, Les Franqueses i Granollers, fins al punt de sortida, plaça del Bestiar.

4.ª La sortida's donarà pel jurat, composta pels joves Aubanell i Esteve Garrell i Garrell, a les onze del matí.

5.ª En cas de mal temps o *panne* en les màquines, se celebrarà'l diumenge següent.

SERRA